

μιλώντας, δίνει μιὰ ποίηση εὐγενική, σεμνή, καθόλου ήχηρή ὄχι ὅμως ὑποτονική. Ἡ καθαρόλογη διάθεσή της, ὄχι σίγουρα βυζαντινίζουσα ἀλλὰ μάλλον ἀποτέλεσμα μιᾶς φιλτραρισμένης προσωπικῆς παιδείας, πείθει μὲ τὴν εἰλικρινειὰ της. Κι αὐτὸ χαϊρόμαστε κυρίως, πὼς μπορεί νὰ εἶναι κανεὶς στὴν Πάτρα καινούργιος ποιητῆς στὴν ὀριμότητά του, χωρὶς αὐτὸ τελικὰ νὰ ἔχει κάποια ἰδιαίτερη σημασία. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε βέβαια καμιά «ἐπαρχιακὴ Πάτρα», ὅπως ἐνασμενίζονται νὰ λένε ἢ νὰ σκέφτονται ἀκόμη καὶ οἱ νεαροὶ ποιητικοὶ βλαστοὶ οἱ βολεμένοι σὲ βολικούς χώρους.

Χαιρετᾶμε λοιπὸν σὰν κάτι γνήσιο τὴν «Ἀθέατον ὄψιν» κι εὐχόμαστε καὶ στὰ δικά τους σ' ἄλλους τέτοιους Πατρινοὺς, πὸν εἴμαστε βέβαιοι πὼς ὑπάρχουν (μερικὸς τοὺς ξέρουμε). Τὶ λὲς γι' αὐτὸ, Ἄγγελε Φώτιε Πασχάλᾳ;

Σ. Λ. Σκαρτσῆς

★ Μαίρης Παπαγιαννοπούλου: "Ἄν μπορούσαμε..."

Διαβάζοντας τὴν καινούργια ποιητικὴ συλλογὴ τῆς Κας Μαίρης Παπαγιαννοπούλου: «Ἄν μπορούσαμε...», νοιώθεις νὰ κυλάει μέσα στοὺς στίχους τῆς ἡ ζωὴ μ' ὅλη τὴν ἀγωνία της. Ὅμως, νομίζω, ὅτι ἡ ποιητριά

δὲν προχωράει πὸ πέρα· νὰ κάνει τούτῃ τὴν ἀγωνία ποίηση ἀληθινὴ, νὰ μιλήσει μὲ πὸ ἀπλὴ καὶ πὸ γερὴ γλώσσα, ἔτσι πὸν νὰ κουβεντὰ καθαρὰ ἢ μιλιὰ τῆς Μούσας καὶ νὰ μὴν πνίγεται στὶς πλατειεὺς λέξεις καὶ στὶς ὄχι καὶ πολὺ δουλεμένες φράσεις.

Παραθέτουμε τὸ ποίημα «Ἀπόδραση», ἀπὸ τὰ πὸ πετυχημένα.

Αὐτὸς εἶν' ὁ δρόμος μου, ἓνα μονοπάτι νοερὸ
περισυλλογῆς κι ἀπομόνωσης,
μακρι' ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν πολυθρόνη λεωφόρο,
ἐκεῖ πὸν τὸ πνεῦμα κινεῖται ἐλεύθερο,
σ' ἓνα ἀπεριόριστο καὶ ἀτέρμονο χῶρο.

Αὐτὴ 'να ἡ ζωὴ μου, μ' ἀπελπισμένη ἀπό-
δραση
ἀπ' τὴ θεὰ ἐνὸς τραγικοῦ κι ἀποτρόπαιου κόσμου.

Κ' ἐκεῖ μέσα στὸ καταφύγιο τοῦ εἶναι μου,
βρῆσκει τὴ λύτρωση ὁ δραπέτης ἐαυτοῦς μου.

Διούσης Καρατζῆς

★ Ὁ Φοῖβος Δέλφης μᾶς ἀναγγέλλει πὼς
ἐτοιμάζει μὲ τὸν Φελλίτσε Μαστρογιάννι μιὰ
Ἀνθολογία 40 περίπου τωρινῶν Ἑλλήνων
ποιητῶν στὰ ἰταλικά, πὸν θὰ προλογίσει ὁ
σημαντικὸς ἰταλὸς κριτικὸς Τζιόρτζιο Μπάρ-
μπερι Σκουαρρότι.

Μαρία Μητροπούλου

